

Mand, som omhandles her, er i høi Grad trængende, og vil man altsaa komme ham til Hjælp, skal det være mig kjær. — Vndringsforslaget under Nr. 27 er tiltraadt af Udvalget, og jeg skal ikke drøle nærmere derved. Det Samme gjælder Vndringsforslaget under Nr. 28. — Nr. 29 angaar Universitetet, og jeg skal henvise til, hvad derom er udtalt af det ærede Medlem, som førte Ordet for Forslagsstillerne i den Retning (Scharling). Dette Forslag knytter sig mest passende til Vndringsforslaget under Nr. 31, der ogsaa angaar Universitetet, og med Hensyn til hvilket jeg ligeledes kan henvise til, hvad der udtaltes af det ærede Medlem. Jeg skal kun tilføje med Hensyn til nogle Udtalelser af den ærede Ordfører, at der er to Hensyn, af hvilke det for mig kommer an paa at stille Universitetet anderledes, end det nu efterhaanden bliver stillet, derved, at det opspiser sin Kapitalformue. For det Første er det mig en Pietetsgag. Vore Forsfædre have henlagt Midler til Universitetet, for at det kan bestaa som en særegen Institution, og det i Ordets fulde Betydning, saaledes, at det var istand til selv, uden Tilskud andetteds fra, at afholde sine Udgifter. Det er en Afgtelse, der er viist det høie Formaal, som Universitetet har at varetage, og det er stridende mod min Følelse, at man nu vil vige bort fra, hvad Fædrene i den Henseende have gjort. Det var det ene Hensyn. Det andet er dette, at det vistnok kan være sandt i Dieblirket, hvad den ærede Ordfører udtalte med Hensyn til Willien overfor Universitetet. Man kan i det nuværende Dieblirk betragte det som en blot og bar Vøstoring; man kan sige: „Den Tid vil ikke komme, da den danske Lovgivningsmagt vil negte vor eneste Spisskole de Midler, den behøver for at bestaa. Jeg tvivler heller ikke om, at det vil forholde sig saaledes i det nuværende Dieblirk; men som en æret Taler idag mindede om: Lykkelige Pengeforhold, som vi nu befinde os i, verle med mindre gunstige. Universitetets Historie viser tilstræffelig, hvor stor Indsydelsen heraf kan være. I dette Dieblirk vil der sikkert ikke blive Spørgsmaal om at negte Universitetet dets nødvendige Udgifter, om man end ikke kunde tage dem fra Universitetets egen Formue, men maatte tage dem fra Statskassen. Men kommer der uheldige Pengeforhold tilstede, kan Stillingen blive en anden; der bliver da væsentlig Forskjel paa, om Universitetet staa som et Institut, saaledes som det endnu stod i 1848, der er istand til ved egne Midler at bestride sine Udgifter, eller om der skal større eller mindre Statstilskud til for at udrede dem. Den ærede Ordfører har udtalt Ønsket om, at det maatte blive fuldstændig ophøst, hvor Midlerne høre hen, og hvad Mere der efterhaanden slutter sig dertil. En Del deraf er jo allerede omtalt af det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Scharling). Dette Ønske skal jeg imidlertid imødekomme, men fordi dette Ønske

imødekommes, kan jeg ikke se, at der er nogen Grund til, at man skal gaa videre paa den Vej, man engang har beiraadt, ved at lade Universitetets Kapitalformue fortæres. Det er ingen Grund til ikke at stemme for Vndringsforslaget under Nr. 31, og jeg skal derfor vedblivende anbefale dette. Af samme Grund anbefaler jeg Vndringsforslaget under Nr. 29. — Vndringsforslaget under Nr. 32 gaar ud paa at forhøje et Tilskud, som udredes under Kommunitetet til Understøttelse for Saadanne, der først i en fremrykket Alder have bestemt sig for Studeringer. Jeg skal ikke udsørligere motivere Forslaget, da det er tiltraadt af det ærede Udvalg, og jeg saaledes antager, at det vil blive vedtaget af Thinget. Men jeg kan ikke undlade at benytte denne Leilighed til at udtale, at, medens man jo vistnok paa mange andre Omraader maa beklage, at der ikke er fuld Willighed til at yde, hvad der kunde anses for at være ønskeligt, saa er der andre Omraader, hvor denne Willighed har været tilstede. Og jeg siger det, fordi det er min Pligt at sige det, og med Fornøielse, at de Vndringsforslag, der her foreligger, indeholde ikke saa Bidnesbyrd derom. Særlig fremhæver jeg netop dette Vndringsforslag under Nr. 32 og det, som strax efter følger under Nr. 33; thi ved de to Bevillinger, der paa Finantsloven ere givne af Kommunitetets Midler til Understøttelse for Saadanne, som i en fremrykket Alder ønske at gaa over til Studeringer, eller som ønske at benytte Universitetet, uden at kunne komme ind under de almindelige Regler for Universitetsunderstøttelser, er der efter alle Sagtyndiges Mening afhjulpel en virkelig Trang. Der er udrettet meget Godt ved den Bevilling, som her er given; ikke saa unge Menneker have derved vundet Ud sigt til i Fremtiden at kunne komme til at inbtage en Stilling, som de uden denne Understøttelse aldrig vilde kunne have opnaaet. Særlig skal jeg fremhæve, at det er ikke faa af de bedst begavede Lærere, de, der have taget Skolelærer- eller Seminaristexamen og bestaaet Prøven med et udmærket Resultat, som bestemme sig for at studere, og disse fremhjælpes ved denne Konto, uden hvilken de ikke ville kunne opnaa dette Formaal. De ville næsten Alle studere Theologi, og det er at forudsætte, som en Følge af denne Kontos Oretagelse paa Finantsloven, at der i Fremtiden kan ventes ogsaa fra andre Samfundslag end de nuværende en Tilgang til Præstestanden. Det kan have sin Betydning, naar det er dygtige Mænd, og det haaber jeg, de skulle blive. I det jeg omtaler denne Konto, kan jeg ikke undlade at bemærke, at medens mange Saon herved ere afhjulpne, er der endnu et, som jeg kunde ønske, man vilde tage Hensyn til. De fattige Studerende, som komme fra private lærde Skoler, have ofte i det første eller de to første Aar af deres